

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie ze skargi W. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt III Ca (...)
w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Gospodarki Lokalowej spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2022 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na rzecz radcy prawnego G. S. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, obejmującą należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w niniejszym postępowaniu.

UZASADNIENIE

W. P. wniósł o zasądzenie od M. w Ś. spółki z o.o. w Ś. kwoty 6 086 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 września 2012 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 19 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w C. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 102,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 czerwca 2017 r. oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

Wyrokiem z 12 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda.

Powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując na naruszenie art. 358¹ § 3 k.c. Zdaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 227 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywiście bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17, niepubl.). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., definiuje się w sposób autonomiczny – węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości

sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.).

Oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

Taka sytuacja występuje w rozpoznawanej skardze. Uchybienia zarzucane w rozpoznawanej skardze nie mają charakteru oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu wskazanym na wstępie. Zarzucane uchybienia Sądu drugiej instancji, nawet gdyby wystąpiły, nie wykraczają poza dopuszczalne granice zwykłych uchybień związanych z wykładnią i stosowaniem prawa w procesie orzeczniczym i choć mogłyby ewentualnie stanowić podstawę zwykłego środka odwoławczego, to niewątpliwie nie mogą stanowić skutecznej podstawy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 4 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 68 ze zm.), z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. (SK 66/19, Dz.U. z 2020 r., poz. 769), a więc przy zastosowaniu § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).